

Alegerea partenerului: jugul nepotrivit

Relații de dragoste între credincioși și necredincioși

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 03.09.2022, Actualizat: 03.09.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Corinteni 6.14-16

2. Corinteni 6.14-16: Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial *sau ce parte are un credincios cu un necredincios?* Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii?

Introducere

Ca și creștini credincioși, suntem înconjurați de oameni care nu cred în Isus Hristos. Domnul Isus nu a vrut ca noi să fim răpiți în cer imediat după convertire, dar El are, deși nu mai suntem „din lume”, o sarcină pentru noi în lume: trebuie să fim lumina lumii, adică să aducem lumina lui Dumnezeu în mediul nostru. Dar nu numai atât, ci trebuie să fim și sarea pământului, adică, așa cum sarea contracarează stricăciunea și dă gust mâncării, tot așa și noi, creștinii, trebuie să fim „sarea din supă” și să contracărăm stricăciunea (de exemplu, declinul moral al valorilor). Nu putem face acest lucru prin forțele noastre; de aceea Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt, pentru ca noi să putem fi lumină și sare în puterea Sa.

Să ne limităm acum la întrebarea dacă un creștin credincios ar trebui să intre într-o relație de dragoste cu un necredincios. Deoarece suntem încă „în lume”, cunoaștem și oameni care nu-L cunosc pe Hristos și care, totuși, pot fi foarte prietenoși, amabili și drăguți. Dacă la aceasta se adaugă aspectul fizic sau alte atracții exterioare, se poate ajunge rapid la întrebarea: De ce să nu intri într-o relație cu un creștin necredincios? S-ar putea chiar să-l pot conduce la Domnul. În scurt timp, sentimentele noastre devin standardul și ne întunecă vederea clară a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, ar trebui să tratăm acest subiect atunci când încă ne putem gândi „cu luciditate” la această chestiune, pentru a putea apoi să rezistăm și să biruim în fața unei ispite. Odată ce „focul” arde, se aplică proverbul lui Shakespeare: Dragostea orbește! Este mult mai dificil să stingi un incendiu decât să îl declanșezi. Apropo, nu mă înțelegeți greșit: nu am nimic împotriva acestui „foc al dragostei”, dar pe cât de frumos este focul dintr-un șemineu, pe atât de periculos este focul într-o pădure. „Focul dragostei” are nevoie de un cadru potrivit. Așadar, citește liniștit mai departe, chiar dacă acest subiect probabil nu te preocupă în acest moment.

Un verset biblic ar fi suficient

Faptul că un astfel de articol trebuie să fie scris, arată că trăim într-o cultură creștină care s-a îndepărtat mult de Cuvântul lui Dumnezeu în multe domenii. La urma urmei, cei „veșnic învechiți” sunt cei care încă se agață de reguli „de modă veche”, atunci când vine vorba de alegerea unui partener. Dacă se citește Biblia, nu există nicio îndoială că o relație de dragoste între un creștin credincios și un creștin necredincios este de neconceput. Un creștin credincios, care recunoaște cu adevărat domnia lui Hristos asupra vieții sale și crede că Biblia este Cuvântul viu al lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, nu va vrea niciodată să intre într-o relație cu un necredincios.

Un singur verset ar fi suficient pentru a arăta clar că Biblia respinge o relație între un creștin credincios și un creștin necredincios. Să presupunem că Dumnezeu ne-ar fi dat doar un

singur verset din Biblie, atunci tot ar fi clar că o relație cu un necreștin nu poate fi decât dăunătoare. Epistola 2 Corinteni ne lămurește foarte clar în capitolul 6: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli?” (2. Corinteni 6.14-16).

Un principiu fundamental la Dumnezeu

Deși acest pasaj ar trebui să șteargă deja toate îndoielile cu privire la faptul că cineva poate avea un prieten/o prietenă necredincios/necredincioasă, haideți să urmărim întrebarea de mai sus un pic mai îndeaproape. Bineînțeles că este necesar ca un creștin credincios să asculte (am fost eliberați spre ascultarea credinței; compară cu Romani 1.5; 16.26), și dacă am avea doar acest verset biblic, tot ar trebui să ne supunem - pur și simplu pentru că așa spune Dumnezeu. Dar Dumnezeu este Tatăl nostru iubitor, care nu cere pur și simplu o ascultare oarbă. De asemenea, dorește să ne instruiască pe noi, ca fii și fiice ale Sale, și să ne explice de ce astfel de legături sunt dăunătoare.

Cu siguranță că este foarte înduioșător faptul că, imediat după versetele pe care le-am citit mai sus din Corinteni 2, Dumnezeu are o promisiune pentru cei care îl ascultă în această privință: „De aceea, «ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți ...și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice», spune Domnul Cel Atotputernic” (2. Corinteni 6.17,18). Poate exista ceva mai de dorit decât să fii într-o relație de tată și fiu sau fiică cu Dumnezeu, Cel Atotputernic? Ar putea vreo legătură pământească să ne ofere mai mult decât atunci când Dumnezeu ne primește și vrea să fie Tatăl nostru? Cât de proști suntem uneori să credem că o relație sau o prietenie lumească ne-ar putea aduce mai multă binecuvântare, fericire și pace decât părtășia cu Tatăl nostru ceresc!

Pentru a afla gândurile lui Dumnezeu cu privire la un anumit subiect, trebuie să ne uităm în Vechiul și Noul Testament. Chiar dacă unele lucruri s-au schimbat de la Vechiul Testament la Noul Testament, Dumnezeu Însuși nu s-a schimbat, iar ceea ce a fost păcat atunci, nu este astăzi dintr-o dată acceptabil. Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată părerea despre păcat. Chiar dacă modul în care este tratată problema „asocierii cu necredincioșii” și unele consecințe practice diferă adesea foarte mult în Vechiul și Noul Testament, Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată părerea despre păcat. În Vechiul Testament, de exemplu, adulterii erau uciși cu pietre, pentru a îndepărta răul din mijlocul poporului. În Noul Testament, dimpotrivă, răul este înlăturat prin excluderea din părtășia sfinților (vezi 1. Corinteni 5.13). Dar lucrul în sine (și anume, asocierea cu un necredincios) este un lucru rău atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

Sunt puține lucruri care să fie atât de clare în tot Vechiul Testament, precum este imposibilitatea unei legături de parteneriat între cineva din poporul lui Dumnezeu și cineva din popoarele păgâne:

- Deja în Geneza 24.3, Avraam îi spune celui mai bătrân rob din casă, care trebuia să plece să caute o soție pentru Isaac: „Și te voi face să juri pe Domnul, Dumnezeul cerului

și Dumnezeu pământului, că nu vei lua soție fiului meu dintre fiicele canaanitilor printre care locuiesc”.

- În Geneza 27.46, Rebeca este foarte preocupată de fiul ei, Iacov, în ceea ce privește alegerea partenerului: „Și Rebeca a zis lui Isaac: „M-am săturat de viață din cauza fiicelor lui Het! Dacă Iacov își va lua soție dintre fiicele lui Het, ca acestea, dintre fiicele țării, la ce bun îmi va fi viața?“
- Atunci când Dina, fiica lui Iacov, pornește pe o cale greșită, iar Sihem, un bărbat din neamurile păgâne, se îndrăgostește nebunește de Dina, frații acesteia spun: „Nu putem face lucrul acesta, să dăm pe sora noastră unuia care este necircumcis, pentru că aceasta ar fi o rușine pentru noi” (Geneza 34.14). Ei învățaseră de la tatăl lor, Iacov (așa cum Iacov, la rândul său, învățase de la părinții săi) că un membru al poporului lui Dumnezeu nu are voie să se căsătorească cu cineva dintr-un popor păgân; cu toate acestea, acest lucru nu scuză, desigur, comportamentul lor total greșit de după aceea (vezi Geneza 34). În plus, dorința lui Sihem de a fi circumcis este o capcană majoră, deoarece Sihem dorea să fie circumcis *de dragul Dinei*. În mod evident, el nu era interesat de Dumnezeu lui Israel, ci de un semn exterior, astfel încât să poată obține ceea ce dorea: Dina.

Câți s-au convertit doar pentru aparențe, adică nu cu adevărat, ci doar pentru a se putea căsători cu cineva care era creștin. Apoi, deodată, s-a spus: „Acum vine mereu la biserică (adunare)”, sau ceva de genul acesta. Partenerul credincios a fost mulțumit de schimbările externe vizibile, pentru că acum putea să mențină relația „fără griji”.

- În Geneza 36.2 se spune despre Esau, cel neevlavios, că și-a luat soțiile dintre fiicele lui Canaan. El a ales o cale fără Dumnezeu și, prin urmare, comportamentul său nu a fost condamnat. Cine merge pe drumul său fără Dumnezeu își va căuta întotdeauna un partener, care este și el necredincios. Nu ar trebui ca acest lucru să dea de gândit fiecărui creștin credincios, care se confruntă cu o astfel de alegere?
- Când copiii lui Israel s-au aflat în fața Țării Făgăduinței, Dumnezeu le-a dat instrucțiuni importante: „Când te va aduce Domnul Dumnezeuul tău în țara în care intri, ca s-o stăpânești, și va da afară dinaintea ta multe națiuni: ... șapte națiuni mai mari și mai tari decât tine, și când ți le va da Domnul Dumnezeuul tău înaintea ta și le vei bate, atunci să le nimicești cu desăvârșire: să nu faci legământ cu ele și să nu te înduri de ele. Și să nu te încuscrești cu ele; să nu dai pe fiica ta fiului său și să nu iei pe fiica lui pentru fiul tău; pentru că ele ar abate pe fiul tău de la a Mă urma și ar sluji altor dumnezei; și mânia Domnului s-ar aprinde împotriva voastră și te-ar nimici îndată.” (Deuteronomul 7.1-4).
- Mai târziu, când regele Solomon a condus poporul lui Dumnezeu, soțiile sale de la națiunile păgâne vecine au jucat un rol important în declinul poporului lui Dumnezeu: „Și împăratul Solomon a iubit multe femei străine, pe lângă fiica lui Faraon: moabite, amonite, edomite, sidoniene, hetite, dintre popoarele despre care Domnul zisese fiilor lui Israel: «Să nu intrați la ele și ele să nu intre la voi; ele v-ar abate negreșit inima după

dumnezeii lor». Solomon s-a alipit de acestea din iubire. ... Și a fost așa: când a îmbătrânit Solomon, soțiile lui i-au abătut inima după alți dumnezei și inima lui n-a fost în totul cu Domnul Dumnezeu său, ca inima lui David, tatăl său. ... Și Solomon a făcut rău înaintea Domnului și n-a urmat deplin pe Domnul, ca David, tatăl său. Atunci Solomon a construit o înălțime lui Chemoș, urâciunea Moabului, pe dealul care este în fața Ierusalimului, și lui Moloh, urâciunea fiilor lui Amon. Și la fel a făcut pentru toate soțiile lui străine, care ardeau tămâie și jertfeau dumnezeilor lor.” (1 Împărați 11.1-8). Ce decădere în viața lui Solomon! Și totuși, începuse atât de bine! Încet-încet, însă, simțurile sale au fost atât de zăpăcite de femeile necredincioase, încât nu a mai putut găsi calea cea bună.

- Când, sub Ezra, a avut loc o întoarcere din captivitatea babiloniană în țara lui Israel și mulți israeliți au fost treziți să-L urmeze pe Dumnezeu cu credincioșie, poporul lui Israel și-a mărturisit vina și a alungat femeile străine pe care le adusese cu el din captivitatea babiloniană (vezi Ezra 8; 9). Găsim ceva asemănător în timpul lui Neemia (Neemia 13.23-27). Și din aceste întâmplări putem învăța cum gândește Dumnezeu despre unirea unui copil al lui Dumnezeu cu un necredincios. Nu este un lucru mărunț, care ar putea fi ușor de trecut cu vederea.

Când Israel, poporul lui Dumnezeu, se unea cu oameni din popoarele din jur, era întotdeauna un semn sigur de declin și decădere în poporul lui Dumnezeu. La fel se întâmplă și astăzi: când auzim că un creștin credincios se leagă cu un necredincios și în adunare nu se face nimic împotriva, putem vedea și din acest lucru cât de departe a progresat deja declinul poporului lui Dumnezeu în zilele noastre.

Dacă vom lăsa aceste pasaje biblice din Vechiul Testament să ne vorbească, cu siguranță vom înțelege mult mai bine când apostolul Pavel spune: „și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios?” Apostolul cunoștea foarte bine Vechiul Testament și știa că aceste lucruri au fost scrise ca exemple pentru biserică și ca învățătură pentru creștinii credincioși (1. Corinteni 10; Romani 15.4). Când scrie: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”, el se referă la un pasaj din Deuteronomul 22.10 care spune: „Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună”; în Leviticul 19.19 se spune în plus: „Să nu lași animalele tale să se împerecheze cu unul de alt fel”, iar în versetele 9 și 11 din Deuteronomul 22 se spune în continuare: „Să nu-ți semeni via cu două feluri de sămânță. ... Să nu porți o haină din material amestecat, din lână și în împreună”.

Înapoia acestor rânduieli se află un principiu important: lumina și întunericul, dreptatea și nelegiuirea, viața și moartea, binele și răul, templul lui Dumnezeu și templul idolilor, Hristos și satan, credinciosul și necredinciosul nu pot fi unite. Nu numai că omul nu trebuie să despartă ceea ce Dumnezeu a unit, dar nici noi nu trebuie să unim ceea ce Dumnezeu a separat. Pavel ne indică aceste principii din Vechiul Testament, căci avertismentul său împotriva jugului nepotrivit este în mod clar o aluzie la exemplul boului și al măgarului din Deuteronomul 22.10. Când vine vorba de principiile lui Dumnezeu, Pavel face frecvente aluzii la Lege (compară Deuteronomul 25.4 cu 1. Corinteni 9.9,10).

2. Corinteni 6 nu se referă în primul rând la legătura cu sexul opus sau la o posibilă căsătorie între un creștin și un necreștin. Dar ceea ce este adevărat în ceea ce privește legătura cu necreștinii în general este, desigur, și mai adevărat atunci când este vorba de cea mai intensă formă de relație dintre un bărbat și o femeie. A intra într-o relație de dragoste cu un necredincios ar fi, în cele din urmă, același lucru cu a pune *pe același plan* pe cel neprihănit și pe cel fără de lege, lumina și întunericul, Hristos și satan, templul lui Dumnezeu și templul idolilor. S-ar șterge orice diferență. Totul ar fi la fel de „valabil”.

O condiție pentru alegerea partenerului

Singura condiție referitoare la alegerea partenerului, pe care o găsim în Biblie, este aceasta: „O soție este legată atât timp cât trăiește soțul ei; dar, dacă soțul a murit, este liberă să se căsătorească cu cine vrea, *numai în Domnul*” (1. Corinteni 7.39). Acest lucru merge mult mai departe decât faptul că partenerul este un credincios. „În Domnul” înseamnă a-L sluji împreună pe Domnul, de exemplu, a crește probabil copii pentru Domnul (Efeseni 6.4). Înseamnă că ambii parteneri recunosc domnia lui Hristos în viața lor și au zis un da conștient pentru Hristos ca *Domn*. Dacă ai îndoieli că potențialul tău partener recunoaște domnia lui Hristos în viața lui (sau cel puțin nu o dorește măcar din inimă), chiar dacă se declară creștin, atunci mai bine întrerupe această legătură. Cum se poate menține pe termen lung o legătură/căsătorie dacă unul dintre parteneri este complet absorbit de plăcerile pământești (ceea ce ar fi de înțeles pentru partea necredincioasă), iar celălalt ar dori să se bucure de binecuvântările cerești; dacă unul își crește copiii ca pe niște copii ai lumii, iar celălalt ar dori să îi învețe valorile biblice de bază; dacă unul merge duminica la biserică, iar celălalt pe terenul de fotbal sau pur și simplu dorește să rezerve această zi pentru familie.

O piatră de încercare pentru creștin

Adesea - mai ales pentru tinerii credincioși care au crescut într-un cămin creștin - o legătură cu un necredincios devine un test pentru un creștin pentru a vedea dacă este cu adevărat în credință și devine o piatră de încercare pentru a vedea dacă „convertirea”, care are loc de cele mai multe ori în copilărie, a fost cu adevărat autentică. În viața fiecărui credincios, la un moment dat va veni momentul în care va trebui să „dovedească” dacă L-a primit pe Domnul Isus ca *Domn* pentru viața sa, sau dacă pur și simplu nu a vrut să ajungă în iad și, prin urmare, s-a „convertit” ca măsură de precauție. Prin urmare, oricine intră într-o relație de dragoste strânsă cu un necredincios nu trebuie să fie surprins dacă ceilalți își exprimă îndoiala că el însuși este cu adevărat „în Domnul”, deși rămâne adevărat că Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui și noi trebuie doar să judecăm dacă cineva s-a depărtat de nedreptate (2. Timotei 2.19). Nu este vorba de a putea contribui cu ceva la propria mântuire, ci dacă cineva este cu adevărat convertit, acest lucru se vede mai ales prin roade. Chiar dacă cineva rupe o relație cu un necreștin *doar de* frica mâniei lui Dumnezeu, rămâne întrebarea dacă este în credință. În orice caz, o astfel de persoană trăiește foarte periculos în ceea ce privește mântuirea sa veșnică.

Adevărata convertire se arată prin aceea că spun împreună cu Iosif, din dragoste pentru Cel care a murit pentru mine: „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39.9). Atunci urăsc păcatul, pentru că este împotriva lui Dumnezeu și

nu sunt în secret încă supărat că Dumnezeu nu-mi permite să am „ceva atât de frumos”. Dacă am o astfel de atitudine a inimii și la început poate doar resping o astfel de ispită din teamă, satan va reveni constant, pentru că vede că inima mea tânjește după o astfel de relație, pe care Biblia nu o aprobă, și își va repeta atacurile până când voi fi prins în corzile lui. Prin urmare, depinde întotdeauna de faptul dacă trăiesc cu o inimă adevărată pentru Domnul. Atunci voi putea să resping ispitele lui satan cu bucurie și deloc forțat.

Nu întreba de o cale cunoscută

Ici și colo am auzit tineri credincioși spunând sincer: „Nu știu exact ce spune Dumnezeu despre asta”, deși cunoșteau foarte bine pasajul din 2. Corinteni 6. Recent am auzit chiar de un caz în care o tânără ar fi auzit în vis că trebuie să se căsătorească cu un bărbat necredincios. Sunt conștient că Dumnezeu a putut adesea să vorbească oamenilor prin intermediul viselor, dar ce trebuie să facem dacă Dumnezeu vorbește într-un fel în Cuvântul Său și în alt fel într-un vis? Asta ar fi același lucru cu a spune că Dumnezeu se contrazice pe Sine. Atunci când auzim astfel de lucruri, este echivalent cu a întreba de o cale cunoscută. Știm exact ce spune Dumnezeu despre o anumită situație, dar ne dorim cu disperare să facem cum vrem noi. Un exemplu teribil de a cere o cale cunoscută este Balaam, care a primit o instrucțiune clară de la Dumnezeu și totuși a continuat să-L întrebe pe Dumnezeu și în cele din urmă a obținut ceea ce voia. El este menționat de mai multe ori în Noul Testament ca un exemplu de avertizare.

Un necreștin aparține lumii

Un alt pasaj biblic este foarte serios: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate” (1Ioan 2.15-17). Prin „lume”, Ioan înțelege sistemul condus de satan însuși, căci el este dumnezeul și stăpânitorul acestei lumi (compară cu Ioan 12.31; 16.11; Efeseni 2.2; 6.12; 2. Corinteni 4.4). Oricine nu este de partea lui Hristos este de partea acestui stăpânitor rău (adesea fără să știe, desigur). Domnul Isus spune: „Dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu ... dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.18,36).

Și Pavel ne descrie oamenii, ca fiind prin natură „copii ai mâniei”. Iar Iacov spune: „Oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4). Dumnezeu nu este vrăjmașul necredinciosului, ci necredinciosul este vrăjmaș al lui Dumnezeu. Tu ai putea spune: „Dar prietenul meu / prietena mea, el/ea nu este deloc ostil(ă) față de credința mea, de fapt el/ea este foarte deschis(ă), el/ea nu este un vrăjmaș al lui Dumnezeu!”. Dar acest lucru nu schimbă sentința lui Dumnezeu: oricine nu a venit la Dumnezeu cu pocăință și nu a acceptat lucrarea lui Hristos prin credință este un vrăjmaș al lui Dumnezeu, oricât de apropiat ar fi de credința creștină.

Nu înseamnă oare chiar și acest fapt că o legătură între un credincios și un necredincios este imposibilă - chiar dacă nu ar exista niciun pasaj pe această temă în Scriptură? Gândește-te la

părinții tăi. Nu ar fi o insultă teribilă pentru ei dacă le-ai spune că cel care le este vrăjmaș este cel pe care îl iubești cel mai mult pe lume și cu care vrei să-ți împarți viața? Iar pentru Dumnezeu, Tatăl nostru, acest lucru este și mai rău, pentru că El L-a dat pe Fiul Său pentru tine, în moarte și judecată, ca să te salveze din lumea cu care ești pe cale să te asociezi.

Necreștinul poate se va converti ...

S-ar putea să gândești: „Ei bine, cealaltă persoană se va converti când vom locui împreună.” Dar nu ai nicio promisiune în acest sens în Biblie. Mai degrabă, ea te va atrage spre lume, pentru că lumea are un punct de legătură în tine, prin aceea că noi toți avem încă în noi carnea păcătoasă (firea veche). Dar chiar dacă acest lucru nu se va întâmpla, prin harul lui Dumnezeu, ce crezi că vei simți când vei realiza că cea care îți este cea mai dragă persoană din lume va fi despărțită de tine pentru totdeauna în veșnicie și chiar va suferi chinuri veșnice? Vei mai putea avea o căsnicie fericită cu acest gând?

Desigur, ne este milă de oamenii din această lume care aleargă spre pierzarea veșnică și ar trebui să facem tot ce putem pentru a-i opri. Dar când vine vorba de întrebarea cu cine vrea cineva să își împartă viața, este cu siguranță de neconceput ca un creștin credincios să vrea să facă acest lucru cu cineva care este un vrăjmaș al lui Dumnezeu (Iacov 4.4) și asupra căruia mânia lui Dumnezeu încă se odihnește din această cauză (Ioan 3.36). Cum aș putea să doresc să-mi împart viața cu cineva care este încă sub mânia lui Dumnezeu?! În loc să construim o relație de „dragoste” din motive egoiste, ar fi o dragoste adevărată să-i spunem unei astfel de persoane despre Hristos. „Cunoscând, deci, frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni ... îi rugăm, pentru [în locul lui] Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2. Corinteni 5.11,20). Cât de egoist este adesea conceptul nostru despre dragoste! De multe ori nu este vorba atât de mult de „Dar îl/o iubesc atât de mult *pe acesta sau pe aceasta*”, ci dragostea noastră este adesea foarte egoistă. În realitate, ar trebui să spunem: „Dar eu *mă iubesc* atât de mult”! Cât de des diavolul ne orbește privirea, astfel încât încercăm să ne justificăm purtarea greșită chiar și prin declarații onorabile.

Prietenia cu lumea

Se obișnuiește printre tinerii să se spună: „Acesta este prietenul meu”. Deci nu este vorba de „*un prieten* de-al meu”, ci indică legătura de dragoste dintre doi tineri. Atunci când spunem „*un prieten* de-al meu” înseamnă adesea o cunoștință bună. Desigur, ca și creștini credincioși, avem voie să încheiem și să întreținem astfel de „prietenii” cu necredincioșii, altfel cum ar trebui să fie câștigați necreștinii pentru Hristos. (Și Domnul Isus a mâncat cu vameșii și păcătoșii pentru a le spune vestea cea bună. De aceea a fost numit „Prietenul vameșilor și al păcătoșilor”). Dar aceste „prietenii” sau, mai bine zis, aceste cunoștințe sunt de o calitate complet diferită de cea pe care o avem atunci când stabilim o relație de dragoste cu un necreștin. Prietenia normală cu un necredincios va avea întotdeauna ca scop să îl conducă la Hristos.

„Exact”, vei spune tu, „asta intenționez să fac”. - De multe ori suntem atât de proști când ne judecăm pe noi înșine. Ne spunem nouă înșine că „prietenul”, „prietena” este doar o „cunoștință” de sex opus și că noi suntem cu cealaltă persoană doar pentru a o conduce la

Domnul; și că o relație mai strânsă este posibilă doar atunci când ea/el se convertește. Câți au căzut deja în această capcană a autoamăgirii și au trebuit să-și dea seama că deodată s-au îndrăgostit „de moarte”. Sau cealaltă persoană are probleme mari și nu are cu cine să vorbească, nu are pe nimeni care să o înțeleagă și așa mai departe. În acest caz am de făcut ceva, nu-i așa? O, câți au ajuns în timpul „îngrijirii pastorale” și al „misiunii” pentru sexul opus la gânduri complet diferite de cele pe care nu au vrut să le recunoască înainte.

Dar cu „prietenul meu” sau „prietena mea” (așa cum se spune) doresc să mă căsătoresc probabil mai târziu și să-mi împart viața cu el/ea. Și astfel putem înțelege, când Iacov spune: „Adulteri și adultere! Nu știți că *prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu*? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4). Este interesant faptul că versetul începe cu cuvintele „adulteri și adultere”. De fapt, este de asemenea așa, că prietenia cu lumea este o infidelitate (asemănătoare adulterului) față de Dumnezeu. Fie că ne place sau nu, prin legătura cu lumea, rupem legătura cu Dumnezeu. O legătură falsă cu lumea ne întrerupe părtășia cu Dumnezeu, dacă a existat vreodată, și din ce în ce mai mult vom pierde gustul pentru lucrurile spirituale, bucuria lui Dumnezeu și părtășia credincioșilor pe care Ioan ne-a promis-o în prima sa scrisoare, când a scris: „Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți comuniune *cu noi*; și comuniunea noastră este în adevăr *cu Tatăl și cu Fiul Său*, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină” (1Ioan 1.3,4).

Vrei să experimentezi (din nou) această părtășie și bucurie deplină? Atât părtășia cu credincioșii, cât și părtășia cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său? Întreabă-te dacă nu cumva o legătură egoistă cu lumea nu te împiedică să trăiești această bucurie. Toți cei care tânjesc după această comuniune cu Tatăl și cu Fiul vor fi avut cu siguranță această experiență, că lumea înconjurătoare i-a împiedicat să se bucure de această comuniune. Cât de emoționant este faptul că Ioan ne spune doar câteva versete mai departe: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. ... Copiii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept” (1Ioan 1.9; 2.1). Slavă Domnului, ușa este întotdeauna larg deschisă la Tatăl!

Ce trebuie făcut?

Ai intrat tu deja într-o relație atât de strânsă cu un necreștin și te simțiți pus în lumina lui Dumnezeu când te gândești la aceste afirmații clare ale Bibliei? Simțiți deja că trebuie să schimbați ceva, dar nu găsești puterea de a schimba această situație? Te întrebi cum să-i spui prietenului tău necredincios, sau prietenei tale necredincioase? Iubești așa de mult această persoană, pentru a-i produce durere? Toate acestea le înțeleg foarte bine, iar dacă te afli în acest punct, primul lucru este să te duci la Tatăl tău ceresc și să-ți mărturisești vina, să-l spui că ai acționat prost, că ai fost complet orb la acest lucru, dar că acum nu știi cum să ieși din el, fără să faci rău altora. Aș dori să le recomand tinerilor să caute în special să ia legătura cu părinții lor, dacă este posibil. Dacă și ei Îl iubesc pe Domnul și doresc să-L urmeze, ei ar fi primul loc de pornire. Dacă, din anumite motive, acest lucru nu este posibil, ar fi foarte bine ca un pastor, un bătrân sau un lider de tineret să se roage împreună cu tine și să găsească o soluție bună. Am constatat că nu toate cazurile sunt la fel și că, într-un caz, partea

necredincioasă este foarte deschisă la Evanghelie, iar în alt caz nu.

Un sfat, printre altele, pentru pastor

Există un lucru pe care l-aș recomanda cu tărie tuturor celor care se ocupă de astfel de cazuri: există o mare responsabilitate și față de partenerul necredincios. Dacă este posibil, ar trebui să se încerce, pe cât posibil, să se câștige partenerul necredincios pentru Evanghelie. Ar fi foarte de dorit ca cei responsabili să se ocupe pastoral și de necredincioși, atâta timp cât acest lucru este posibil.

Cei care au un prieten/prietenă necredincios(ă) nu trebuie să se înșele atunci când citesc acest sfat către pastor și să gândească: „Îi voi lăsa pe pastori să se ocupe puțin de partener, apoi el se va converti deja și atunci nimic nu va mai sta în calea unei legături”. Nu, Dumnezeu nu binecuvântează căile rele ale unui credincios. Așadar, dacă te afli într-un astfel de „jug nepotrivit” (2. Corinteni 6) și vrei o cale de ieșire, atunci adresează-te Domnului Isus?

Privește cât de mult îi iubește Domnul Isus tocmai pe cei care vin la El cu îngrijorarea lor, cu nevoia lor (compară cu Marcu 10.21,22): un tânăr bogat a venit la Isus cu toată sinceritatea și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a fi mântuit. Și, deși la început se spune că Isus l-a iubit, auzim un răspuns care la prima vedere poate părea foarte surprinzător și pentru unii foarte dur: „Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit și i-a spus: «Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer; și vino, urmează-Mă»” (Marcu 10.21). S-ar putea ca nu bogăția să te împiedice să fi discipol consecvent, ci poate prietenul necredincios sau prietena necredincioasă. Care este răspunsul tău? Despre tânărul bogat se spune: „Dar el, întristat de acest cuvânt, a plecat mâhnit, pentru că avea multe proprietăți” (Marcu 10.22). Nu pleca întristat! Întoarce-te la Cel care te-a iubit atât de mult, a cărui dragoste este mai bună decât vinul (Cântarea Cântărilor 1.2) și mult mai mult decât dragostea omenească (Galateni 2.20).

Ce este de făcut, dacă cineva nu recunoaște calea sa greșită?

În cele din urmă, rămâne întrebarea cum ar trebui să se comporte creștinii care vor să-L urmeze pe Domnul Isus cu cei care au luat o astfel de cale fatală. Am văzut mai sus că aceasta nu este o „contravenție de iertat”, ci că trebuie chiar să avem îndoieli că cineva este cu adevărat convertit, dacă nu vrea să rupă o astfel de legătură cu lumea (și aici este valabil: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”; 2. Timotei 2).

Desigur, nu trebuie să tratăm fiecare caz la fel; există o diferență între cineva care tocmai a venit la credință din lume și cineva care a cunoscut din copilărie cerințele divine. Ambele cazuri vor trebui, cu siguranță, să fie luate foarte în serios, dar modul în care vor fi tratate va fi diferit. Dar ce se întâmplă dacă, în ciuda tuturor eforturilor, nu există recunoaștere (fie într-un caz, fie în celălalt)? Dacă s-a încercat să mențină problema într-un cerc restrâns? Dacă s-a luat apoi unul sau doi pentru a vorbi cu persoana în cauză (compară cu Matei 18.15,16)? Matei ne spune: „Apoi spune-l adunării” (Matei 18.17). Așadar, este sarcina adunării să se ocupe de acest caz din punct de vedere pastoral, dar acest lucru nu înseamnă că următorul pas ar fi imediat excluderea. În primul rând, trebuie epuizate toate posibilitățile pentru a-l

conduce înapoi de pe calea greșită pe credinciosul care greșește.

Dacă toate pârghiile au fost cu adevărat folosite pentru a-l îndepărta pe credincios de pe o astfel de cale greșită, fiecare creștin credincios este chemat personal: „*Feriți-vă [țineți-vă departe] de orice formă a răului*” (1. Tesaloniceni 5.22). Despre cel care „*umblă în neorânduială*”, Scriptura spune: „*Vă poruncim dar, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vă îndepărtați de orice frate care umblă în neorânduială și nu după învățătura pe care a primit-o de la noi*” (2. Tesaloniceni 3.6). În a doua epistolă către Timotei suntem solicitați să ne despărțim de cei care sunt spre dezonoarea Domnului - acest lucru nu este deloc lipsit de dragoste, dar dacă toți creștinii credincioși ar acționa cu adevărat într-un mod atât de consecvent, poate că persoana care acționează greșit ar ajunge mai repede la pocăință. Dar aș dori să repet din nou: distanțarea de persoană nu este primul pas - distanțarea de păcat, însă, este.

La urma urmei, s-ar putea să fim nevoiți să ne îndepărtăm de o persoană, dacă aceasta își recunoaște păcatul, dar tot *nu vrea* să se despartă de partenerul său necredincios. Atunci păcatul ei a devenit evident pentru toată lumea, iar această persoană știe și ea că acționează greșit. Acest lucru face ca o astfel de persoană să fie nepotrivită pentru părtășie. Atunci când ne îndepărtăm de o astfel de persoană, nu ar trebui să o facem niciodată pentru că ne credem că suntem mult mai buni. Să ne amintim mereu: „*Așa că cel care gândește că stă în picioare să fie atent să nu cadă*” (1. Corinteni 10.12) și: „*Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșeală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos. Pentru că, dacă se socotește cineva a fi ceva, nefiind nimic, se înșală pe sine însuși*” (Galateni 6.1-3).

Remarca frecvent auzită: „*Dar el/ea nu participă nici măcar la frângerea pâinii*” nu este deloc o justificare pentru menținerea părtășiei. Părtășia merge mai departe de frângerea pâinii; vedem acest lucru destul de clar în 1. Corinteni 5, de exemplu. Chiar dacă cineva nu participă la frângerea pâinii, dar este totuși credincios, prin mărturisire, se aplică aceleași principii - să observăm că în niciunul dintre cazurile (poate cu excepția lui 1. Corinteni 10) în care citim ceva în Scriptură despre comportamentul care împiedică părtășia nu este menționată frângerea pâinii.

Persoanele responsabile, cum ar fi pastorii, bătrânii sau liderii de tineret, care au de-a face cu cei aflați într-un jug nepotrivit, ar trebui să se roage întotdeauna ca amândoi (creștini și necreștini) să fie câștigați pentru Hristos. Niciodată nu ar trebui să credem că nu avem nimic de-a face cu necreștinul și că trebuie doar să îl aducem înapoi pe credinciosul necredincios.

Să ținem întotdeauna ușa deschisă pentru cel care a luat-o pe calea greșită, odată ce a ajuns să recunoască. Să-i explicăm bine persoanei respective că, deși trebuie să ne îndepărtăm de ea, suntem disponibili la cel mai mic semn de pocăință pentru a-i netezi calea de întoarcere. Orice pretenție arogantă este complet deplasată aici. Adunarea, precum și cei responsabili de tratarea acestor cazuri, sunt uneori la fel de vinovați pentru faptul că s-a ajuns în acest punct, că cineva s-a putut îndepărta de Dumnezeu în acest fel.

Tradus de la: [Partnerwahl: Ein ungleiches Joch](#)

Traducere: Ion Simionescu